

On İkinci Nota'daki Üstad'ın duası, İhlas Risalesi'nde rabıta-i mevt bahsindeki ehl-i tarikat gibi yapma anlamı taşıyor mu?

"Ey Rabb-i Rahîmim ve ey Hâlık-ı Kerîmim! بِسْمِ رَبِّكَ سِرِّيyle ben şimdiden görüyorum ki, yakın bir zamanda, ben kefenimi giydim, tabutumla bindim, dostlarımla veda eyledim. Kabrime teveccüh edip giderken, senin dergâh-ı rahmetinde, cenazemin lisan-ı haliyle, ruhumun lisan-ı kâliyle bağırarak derim: *'El-aman, el-aman! Ya Hannân! Yâ Mennân! Beni günahlarımın hacâletinden kurtar!'* "

"İşte kabrimin başına ulaştım, boynuma kefenimi takıp kabrimin başında uzanan cismimin üzerine durdum. Başımı dergâh-ı rahmetine kaldırıp bütün kuvvetimle feryad edip nidâ ediyorum: *'El-aman, el-aman! Yâ Hannân! Yâ Mennân! Beni günahlarımın ağır yüklerinden halâs eyle!'* "

"İşte, kabrime girdim, kefenime sarıldım. Teşyîciler beni bırakıp gittiler. Senin af ve rahmetini intizar ediyorum."(1)

Tarikatta; istikbali şimdiki hale getirmek fikren değil, halendir. Yani; bir sufi fikren istikbali hale getirmiyor, uzlet ve çilehaneler vasıtası ile ölümü ve kabir hayatını bizzat yaşama haletine giriyor. **Üstad ise;** bunu o vaziyete girerek değil, fikren yapıyor. Sufilerden kabir kazdırıp içinde hayatının bir bölümünü geçirenler bile olmuştur.

İstikbal hallerini şimdiki zamana getirmek ve öyle tatbik etmek, hayali ve vehmîdir. Ama fikren istikbale gidip o halleri hissetmek ve yaşamak, daha tesirli bir yoldur. Zira fikir, madde gibi kayıtlı olmadığı için, zamanın her boyutunda seyahat edebilir. Yani; insan ruhen, kalben ve fikren, geçmiş ve geleceğine gidip o halleri hissedebilir. Üstad burada fikren istikbale seyahat ediyor. Yoksa tarikat ehli gibi istikbali hazır hale getirmiyor. Kendimizi ölmüş gibi düşünüp, böyle bir hayal içine girmek yerine, fikren istikbale gidip hakikaten ölmüşüz gibi düşünmek daha sağlam ve daha tesirli bir yoldur. Üstad Hazretleri bu hakikati şöyle ifade etmektedir:

"Fakat mesleğimiz tarikat olmadığı, belki hakikat olduğu için, bu rabıta-yı, ehl-i tarikat gibi farazî ve hayalî suretinde yapmaya mecbur değiliz. Hem meslek-i hakikate uygun gelmiyor. Belki, âkıbeti düşünmek suretinde müstakbeli zaman-ı hazırda getirmek

değil, belki hakikat noktasında zaman-ı hazırda istikbale fikren gitmek, nazaran bakmaktır. Evet, hiç hayale, faraza lüzum kalmadan, bu kısa ömür ağacının başındaki tek meyvesi olan kendi cenazesine bakabilir. Onunla yalnız kendi şahsının mevtini gördüğü gibi, bir parça öbür tarafa gitse asrının ölümünü de görür; daha bir parça öbür tarafa gitse dünyanın ölümünü de müşahede eder, ihlâs-ı etemme yol açar."(2)

Dipnotlar:

(1) bk. [Lem'alar, On Yedinci Lem'a.](#)

(2) bk. [a.g.e., Yirmi Birinci Lem'a.](#)